

oplysninger om forholdene i Sri Lanka, til udviklingen i antallet af sager om asyl og familiesammenføring, som er indgået til Direktoratet for Udlændinge, og til de bestræbelser vedrørende repatriering af flygtninge, som regeringen har iværksat.

...«

I svaret af 27. september 1988 til Folketingets Retsudvalg havde justitsministeren bl.a. udtalt følgende:

»...

Samtidig har FN's flygtningehøjkommissariat og Udenrigsministeriet oplyst, at forholdene i Sri Lanka efter fredsslutningen er blevet væsentligt sikrere og tryggere – også for tamilerne.

Højkommissariatet har således allerede iværksat et større program, hvor titusinder af tamiler, der befinder sig i Indien, frivilligt er vendt tilbage til Sri Lanka. Højkommissariatet har givet udtryk for, at der arbejdes på at få skabt mulighed for, at også tamiler i Europa kan vende tilbage til Sri Lanka.

I øjeblikket overvejer en række vesteuropæiske lande muligheden for at genbosætte tamilerne i Sri Lanka.

Direktoratet har på denne baggrund nedprioriteret behandlingen af familiesammenføringssager fra Sri Lanka, således at familiesammenføringssager fra andre lande, hvor de pågældende familiemedlemmer ofte befinder sig i en reel faresituation, behandles i første række. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at der ikke meddeles familiesammenføringstilladelse til tamilske flygtninge. Direktoratet vil selvsagt fortsat kunne behandle sager, hvor særlige forhold, f.eks. af helbredsmæssig art, gør sig gældende, forlods.

Jeg er enig i den prioritering, som direktoratet har foretaget i disse sager, blandt andet under hensyn til de oplysninger om forholdene i Sri Lanka, der er nævnt ovenfor.

Jeg er på den anden side fuldt ud klar over, at det kan være en betydelig belastning for de umiddelbart involverede at skulle vente på svar på en ansøgning om opholdstilladelse. Det gælder efter min opfattelse generelt – ikke mindst for de asylansøgere, der sidder og venter i vore centre eller i et tredjeland, og de mange nære pårørende til herboende flygtninge, hvis eneste alternativ til adskillelsen er en familieforening i Danmark. *Men netop de tamilske familier har dog den mulighed, at de, hvis de on-*

sker det, kan forenes i hjemlandet takket være de igangværende bestræbelser, som ikke mindst UNHCR er gået aktivt i spidsen for (min fremhævning).«

I skrivelse af 6. januar 1989 anmodede jeg til brug for min videre undersøgelse af sagen Justitsministeriet om udlån af Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges familiesammenføringssager vedrørende 37 tamilske flygtning, der alle havde rettet henvendelse til mig om direktoratets sagsbehandlingstid i deres konkrete sager.

I skrivelse af 19. januar 1989 anmodede jeg endvidere United Nations' High Commissioner for Refugees (UNHCR) om en udtalelse om, »hvorledes mulighederne for repatriering af herboende tamilske flygtninge bedømmes af UNHCR og er blevet bedømt i perioden 1987–88 samt om disse forholds eventuelle betydning for gennemførelsen af familiesammenføring mellem herboende tamilske flygtninge og deres familiemedlemmer i Sri Lanka«.

I skrivelserne til UNHCR refererede jeg til bl.a. citater fra justitsministerens ovennævnte besvarelse af 27. september 1988 til Folketingets Retsudvalg og fra Justitsministeriets redegørelse af 28. december 1988 til mig.

Med skrivelse af 23. januar 1989 modtog jeg fra Justitsministeriet akterne i de 37 familiesammenføringssager vedrørende tamilske flygtninge. Ministeriet anførte, at Direktoratet for Udlændinge havde oplyst, at der i 1988 var meddelt 204 tilladelser til familiesammenføring med herboende tamilske flygtninge, og at antallet af verserende tamilske familiesammenføringssager ved udgangen af 1988 var ca. 123, omfattende skønsmæssigt ca. 300 personer.

Med skrivelse af 27. januar 1989 sendte Justitsministeriet mig til orientering en kopi af skrivelse af 25. januar 1989 til ministeriet fra Direktoratet for Udlændinge. Direktoratet meddelte i denne skrivelse, at direktoratet på baggrund af karakteren af de foreliggende oplysninger om situationen i Sri Lanka nu havde truffet beslutning om, at behandlingen af familiesammenføringssager med herværende tamilske flygtninge nu generelt skulle tillægges samme prioritet som andre familiesammenføringssager. Dette indebærer bl.a., at direktoratet på samme måde som ved behandlingen af andre familiesammenføringssager ville være særlig